

Título: UN MIRALL DE REFLEXOS

Autora: SANDRA SERRANO MIRA

A la mar fa fred. Les ones investixen de valent a la nit per fer-se sentir contra les roques que abatixen implacables la dansa incesant i omplin el silenci de veus. Aquell octubre de tardor més d'una sirena nadava perduda a la mar de les pateres, al ritme del ball intranquil de lluna i vent, tempestat d'ones.

Coronada de coralls i protegida pels peixos, s'apropava a la vora adolorida dels cops de l'aigua que lluita contra les roques per ser lliure, mentre l'esquadró litològic tracta de cercar un infronterís del qual es desconeix el seu horitzó perquè és infinit. Ja a l'altre costat de l'estret, exactament a la banda esquerra que separa un continent d'altre, el metall, de l'eben; el marfil, dels elefants; l'obesitat, dels ventres proteics d'aire i eco; els mosquits, dels tàvecs; el jo, del tu; en fi, l'extrem no húmit del punt equidistant. Ella va xafar terra ferma i se li van mullar els peus al contemplar com, impenetrables, les penyes rebutjaven violentament les ones. Només algunes gotes escapaven i morien al poc de sed.

Encara no havia tastat la brisa salada ni l'abraç del sol amant de la seua pell, es va veure taconejant l'obscuritat de carmí en cossos anònims. Si algú li haguera advertit que els fanals serien a partir des d'aleshores la seua llum esclaridora, s'hauria guardat retalls candents a la butxaca de la seua faldilla, si n'haguera tingut.

-Negra Dama, avui et necessite més que mai; he renyit amb la meua dona... -
ella, sense dir res li acaritava els cabells al Lluís o a qualsevol, i li somreia. Ella mai deia res. Deien que va brandir la seua veu d'espasa per protegir-se del gelós vals que la

sacsejava cap al seu abraç i que va cridar tan estentòria que la mar la va deixar marxar però va envejar la seua fortalesa. La seua veu és a la mar; la mar és la seua veu. I el seu silenci, cants de sirena.

Eren molts els homes que acudien a ella buscant sexe i partien radiants d'amor. Fins el moment que Dama els abrigava, ells no s'havien sentit mai estimats. Els besava sense pudor, tancava els ulls i besava des d'els seus llavis, des de la llunyania d'ella mateixa.

*Et senc en la proximitat del meu cos,
En el vertigen del meu cor estrany de tu;
Et senc en la llunyania de la meua ànima,
En l'onatge dels meus ulls
Reflexos de tu.*

-Estimada, què es sent al ser un personatge literari? –li preguntava sovint l'escriptor frustrat que ja tornava a escriure.- Ets la meua musa, preciosa. –I ella somreia i es mirava absent a l'espill de l'antic armari de lluna del literat. L'Antoni contemplava com pareixia que no reconeguera la seua imatge, com si tractara de veure's més enllà i buscara al seu reflex el vagatge del seu esperit. Ell no volia trencar l'encant del misteri que Dama lliurava al seu cor, i temia que algún dia el descobrira.

*Creia dormir que dormir,
Creia somniar que somniar,
Creia volar que volar,
Creia estimar que estimar,
Creia amor que amor,*

*Creia voler que voler,
Creia cridar que cridar,
Creia plorar que plorar,
Creia viure que viure,
Creia tu que tu...*

*Però no: dormia que somniava voler l'estimar d'amor sense voler, i cridava plorar per
viure sense tu... amb tu.*

Havia oblidat quantes vegades li havia promés una vida de somnis amb ell, lluny de les urpes dels bigots i la boira dels cantons. L'estimava de veres... I se'n penedia que ella no amaneixera al seu llit. Tot cobrava sentit quan ella era aprop, el rellotge s'aturava pel seu encís. *Niar en el temps per burlar el rellotge i aprendre de les hores que no són minuts sinó somnis lliberats en cada segon*, li recitava a l'oïda perquè restara amb ell una estona més. Al desaparèixer de la seua vida, dels seus llençols, sempre tractava d'odiar-la per no enganyar-lo, per no dir-li que l'estimava.

*Enyore la teua veu que no he escoltada mai,
murmurant-me tendra que m'estimes,
Que cada bes me l'has donat a mi i no a ells;
Els meus llavis.
Sota el pit, l'amor
Florit de primaveres a l'hivern del meu cor,
No vull compartir-lo amb els altres;
Els meus batecs.*

Negra Dama eixia amb la lluna, quan els abraços d'Antoni portaven esperant-la ja mitja hora al fanal del carrer Colon, generosos de calidesa d'amant per adormir la son en brasa. *No em mires perquè m'estimes, perquè podria veure que m'estimes, encara que són altres llavis els que beses quan saps que jo t'estic mirant. La teua fredor és amor. Demà oblidaràs amb qui has compartit la nit i també l'abric de passió, amb unes mans que et despullen, i no són les meues. El teu cinisme és amor. Ell ja ha desaparegut, abans que el sol et picara de radiant; amb mi fas còmplice a la lluna que et fa l'ullet amb llums d'estrella; amb mi tanques el paraigua que mai obris, sempre que tu i jo ens xopem, perquè m'estimes.*

-Dameta, em portes boig de tu... ho sabies? T'he jurat fidelitat eterna, t'ho jure. – ella se'l mirava fixament reproxant-li el *whisky* i l'escriptor es va veure reflexat als seus ulls, que amagaven tristor. El secret. Va desviar la mirada i es va topar amb el mirall; el va evitar, però aquest va mantenir-la dibuixada, perduda més enllà de la seua presència.

-Què t'angoixa, princesa? –per resposta li va agafar la mà perquè prenguera suaument el seu sinus; llavors la va veure hieràtica, tan freda com una puta. Es va encollir i per les insondables coves va brotar una llàgrima que va discórrer pel rostre i al poc es va secar.

Les mans amb les que acarone els teus sinus són fredes com la pluja que ens mullava endins. En el moment que dues mirades es troben, el cel concedix una estrella fugaç; però tu miraves en altra direcció, buscaves calor a l'encenedor i la pluja ens secava a fora sense claror de lluna –tampoc d'amor-. Els núvols ocultaven el temps, els records de besades i carícies...amarraven al pres, -a nosaltres-; es dispersaven les estrelles en la sola que trepitjava el bassal, -l'ànima- on es reflexaven els somnis... i les meues mans acaronent els teus sinus.

El negre dels seus rulls despentinava el cel d'estrelles; la lluna s'ocultava tímidament al darrere d'un núvol embastat amb les despeses de les ximeneies. Ella moria amb peresa. No buscava la seua ànima atravesant el reflex que li tornava el mirall, sinó que creia que tothom la veia vulgar i es sentia tan bruta, manca d'orgull i dignitat, que fins i tot ella mateixa es va veure bagassa. *Al meu costat camines i parca t'allunyes per recórrer a soles altres sendes en companyia de Res. Torna la vista en rere, veus Res, enyores alguna cosa... i jo que no parle. Contemples una petjada, pot ser traidora seqüela que debilita l'ànima i t'entela la mirada (perque veges Res) i em silencia la parla (perque diga Res). Evoques per bressar-te en un record, dolç turment ara, en aquests temps, quan la ferida cicatritza i el mal punter s'afina. Passege amb la teua absència, aleshores, creen-te propera t'oferisc la meua mà, tot i sabent-te llunyana, en aquesta truncada proxímia. Desperta somnies amb Res, adormida somnies... també. Aquelles nits vetlades fugien les paraules com en confoses matinades, altra vegada. Un suau murmur retorna el sortilegi. No és el meu. Et mire i m'aferre al teu bes.*

-On ets, estimada? –el seu somriure perenne va articular una ganyota. Van estar tota la nit junts, per primera vegada. *Observe en tu el teu record, però el preferisc a ell porque em recorda a tu. Apropar-me a tu, per besar-la a ella i recuperar el teu record. Recordar allò –el nostre-, que mai va ser; si alguna vegada va ser, oblidar el nostre i enrecordar-nos d'allò. Observar-te; observar-vos, apropar-me, recordar; ser. Preferir besar el nostre oblit. Recordar, recuperar-te, mai enrecordar-me. En front de mi ja no m'enrecorde de tu, del record d'allò nostre. T'oblide per a inventar-te i poder besar-te, porque siga allò nostre. I una ampolla va caure a terra.*

-Porta cura, no et talles. Ja ho arreplegue demà.

Antoni sempre havia pensat que havia estat ell –i tots els altres- qui havien necessitat a Negra Dama. En principi no va ser conscient que ella els necessitava amb el mateix zel.

Cadascún prenia el millor d'ella, agafava una xicoteta flama del seu incendi que al mateix temps que la consumia la mantenia viva. Poc a poc, entre tots, van resultar el verí que la devorava i que la reviscolava. Sobretot l'Antoni... En ell veia un reflex del seu estimat, un record perdut que un dia va ficar a una botella i no va poder tirar-la a la seua sort. Ella havia començat a naufragar des de el moment que va fer peus a terra, mentre el record es va quedar al principi de la mar que no té fi. El sol va impregnar de llum els vidres on tancava els seus fantasmes. Els reflexos la van delatar, la van desllumbrar. No devia haver encapsalat llacunes de dubtes a un recipient que només pot contenir alcohol. *La musa es mira al mirall*, li va deixar escrit al seu estimat amant. I se'n va anar per sempre mai. Per sempre.

Va acudir a la mar amb la impaciència dels enamorats que es busquen entre la multitud i quan es troben fins els seus cossos els semblen poc per a sentir-se. Ella havia estat convençuda que només havia estat una gota més que escapa de les roques i mor, perquè la seua natura no li permet viure llarg dels seus orígens. Però no. Ella és una ona, és l'onatge, és la mar que lluita força aigua i sal, veu de sirena.

Quan l'Antoni es va assabentar de que ella ja no hi era, va córrer amb la bogeria de l'amor, amb el deliri de l'amor. Es va aturar al fanal del carrer Colom per cercionar-se que certament l'havia sumit a l'obscuritat de la lluna que no l'acompanyava, del seu cor arranconat i dels seus llavis secs de besades. El va abocar a l'obscuritat del dia, al descobert de la nit, sense ella.

De nou va començar a córrer endemoniadament, fins arribar als serveis de l'estació de tren, on les dones escandalitzades van assistir a la lliberació d'ell mateix, d'ella mateixa. A les portes dels lavabos va escriure la història d'una musa que es mira al mirall per trobar inspiració, per recobrar el nord en una brúixola proveïda de somnis violats.

Algú el va assenyalar de boig pel frenesí mostrat. Ningú es va atrevir a endur-se'l de la estació perquè sabien que ell vivia allí, a aquell relat, amb ella. Només es va enfurir quan van tractar de pintar les portes ennegrides i, junt a ell, els transeunts van formar una petita manifestació indignada per l'assassinat que volien cometre. Entre ells estava jo. Vaig veure a Antoni obrir l'aixeta i tirar l'aigua fora de la pica, clamant per la injustícia de l'arrossegament de l'aigua que cau, inevitablement cap a dins, en lloc de desafiar la gravetat... Creia que l'alliberava, però aquesta tornava a caure fora de la pica, a terra.

-Mira –el vaig traure al carrer-. Plou. L'aigua no es perd, com la mar, és indòmita, no coneix mesura ni fronteres. Recorre el món, sempre està present, no mor. És el seu vagatge natural.

-Els records són el vagatge dels meus somnis...-va dir distret, llunyà- Me'n vaig a la mar per veure'm reflexat als seus ulls, per veure'm amb els seus ulls. *No vaig a tractar de cercar un infronterís del qual es desconeix el seu horitzó perquè és infinit...*

PSEUDÒNIM: “LA MUSA ES MIRA AL MIRAL”